

Arrest

nr. 217 019 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HAELTERS
J-B Dekeyserstraat 11
9600 RONSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HAELTERS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2017, verklaart er zich op 14 december 2017 vluchteling.

2.1. Op 28 september 2019 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pasjtoen en hangt het soennisme aan. U bent geboren in Ramdas in de stad Pesjawar in de provincie Khybar Pashtun Kwa in Pakistan. U woonde daar tot u ongeveer zeven jaar oud was en verhuisde dan naar Dir Colony in Pesjawar waar u woonde tot uw vertrek naar België.

P. M., een zakenman en vriend van uw vader, ontving een brief van de taliban uit Afghanistan waarin ook de naam van uw vader vermeld werd. De taliban vroegen geld aan uw vader, P. M. en een aantal andere handelaren. Na overleg besloten uw vader en de handelaren te betalen. U weet niet welk bedrag betaald werd, maar P. M. bracht het geld naar de taliban in Afghanistan. Twee of drie maanden later kreeg uw vader telefoonoproepen van privé-nummers. Uw vader nam niet langer op. Uw vader kreeg veel oproepen gedurende vijf tot zeven maanden. Nadat hij uw moeder had ingelicht over de problemen, lichtte hij de politie in. Hierna ontving uw vader een telefoon van de taliban. Die zeiden dat ze uw vader geen kwaad zouden doen als hij hen zou betalen. Indien hij niet betaalde moest hij zijn zonen naar hen sturen. Op 6 februari 2014 was er een huwelijksfeest van een familielid. Bij thuiskomst ging een bom af in jullie huis. De echtgenote van uw oom langs moederszijde kwam hierbij om, uw broers en zussen raakten gewond. Uw broers Sa. en Sh. waren ernstig gewond en werden naar Islamabad gebracht. Uw broer Sa. werd later door het Rode Kruis naar Duitsland gezonden voor behandeling. Na het ontploffen van de bom lichtte uw vader jullie in over de problemen die hij had met de taliban.

Vier of vijf maanden na de bom werd u ontvoerd nabij de bushalte om naar Lahore te gaan. U werd meegenomen in een auto en beroofd van al uw geld, waarna u werd vrijgelaten. U vermoedt dat deze ontvoering gelinkt is aan de eerdere problemen en dat u ontvoerd werd door taliban.

Tussen uw ontvoering in de zomer van 2014 en uw vertrek in augustus of september 2017 gebeurde niets meer. Uw vader werd wel lastig gevallen door de Afghaanse taliban en ontving telefoontjes en brieven waarin geschreven stond dat hij de taliban moest betalen of zijn zonen naar de jihad moest zenden. Jullie werden ook lastig gevallen door de politie. U haalt aan dat uw vader u zei dat u moest vertrekken en dat dit de aanleiding was voor uw vertrek.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban en de families van de ooms en tantes langs vaderszijde, die in conflict liggen met uw familie omwille van een gelddispuut van jaren terug.

U verliet Pakistan in augustus of september 2017. U bent België binnengekomen op 1 december 2017 en diende 13 dagen later een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een schoolcertificaat, een brief van de Afghaanse taliban, een krantenartikel over de medische zorgen die uw broer in Duitsland kreeg, foto's van uw broer genomen in Duitsland in de periode waarin hij er medische zorgen kreeg, en een verzendingsbewijs. Uw advocaat zond het CGVS op 5 juni 2018 vier foto's toe van u en uw broer. Op 31 juli 2018, twee dagen voor uw tweede onderhoud op het CGVS, zond uw advocaat nogmaals een aantal documenten, die u ook meebracht naar uw onderhoud. Het betreft uw taskara, de taskara van uw vader, moeder en twee broers, een kopie van het paspoort van uw vader, een verzendingsbewijs, een petitie voor een gehandicaptenkaart in name van uw broer en het registratiedocument van de gehandicaptenkaart van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit in casu Afghanistan. Wat betreft eventuele problemen die u in Pakistan, waar u heel uw leven heeft verbleven, zou hebben gekend en die op geen enkele manier in verband staan met een eventuele terugkeer naar Afghanistan, moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofdte geen

aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan. U slaagt er immers niet in concrete informatie te geven over de problemen die uw vader en bijgevolg ook u zouden hebben gekend met de taliban.

Gevraagd wanneer de eerste brief naar P. M. gezonden werd, stelt u het niet te weten omdat uw vader u niets vertelde. Nadat de bom afging in uw huis, zou uw vader wel alles verteld hebben (CGVS 31/05/2018, p. 19). Dat u desondanks niet eens kan aangeven wanneer die brief ontvangen werd, die het begin betekende van alle problemen met de taliban, is opmerkelijk. Ook de hoeveelheid geld die uw vader en de andere vier handelaren betaalden aan de taliban na het ontvangen van de eerste brief is u onbekend (CGVS 31/05/2018, p. 20). Dit laatste is vooral opmerkelijk gezien u een talibanbrief voorlegt, die weliswaar niet genummerd noch gedateerd is, maar wel de som vermeldt die de taliban van uw vader en de andere handelaren zouden hebben geëist. Dat u een brief voorlegt, die u klaarblijkelijk niet eens zelf bekeken heeft, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging.

Verder dienen er vraagtekens te worden geplaatst bij de voorgehouden bomaanslag op uw huis. Uw verklaringen over waar de bom ontplofte zijn immers tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat er een bom ontplofte in uw huis in Dir Colony nadat u en uw familie terugkwamen van een trouwfeest. Het gebeurde rond één uur 's nachts. De bom werd geplaatst in de kamer van de vrouwen (CGVS 31/05/2018, p. 18). In het tweede onderhoud legt u eerst uit dat uw vader een huis en een fabriek bezat in Dir Colony, en dat deze twee straten van elkaar verwijderd lagen (CGVS 2/08/2018, p. 8). Het huis in Dir Colony werd verkocht in 2016, een tweetal jaar na de bomaanslag (CGVS 2/08/2018, p. 8). Gevraagd of u en uw familie steeds in het huis woonden voor het verkocht werd, antwoordt u instemmend. Gevraagd of de bom dan het huis of de fabriek raakte, geeft u aan dat de ontploffing in de fabriek plaatsvond (CGVS 2/08/2018 p. 8). Opmerkelijk, gezien u in het eerste onderhoud duidelijk aangaf dat het in uw huis gebeurde, in de kamer van de vrouwen (CVS 31/05/2018, p. 18). Vervolgens wordt u gevraagd uit te leggen hoe het komt dat u en uw familie die avond in de fabriek waren en niet in jullie huis. U verklaart dat er een bestelling van materialen was binnengekomen en dat deze moest worden uitgeladen. U en uw broers werkten aan de bestelling en gingen later slapen. Die nacht ging de bom af. Gevraagd wat er de avond voor het uitladen gebeurde en of er toen iets te doen was, antwoordt u naast de kwestie dat u er 15 dagen lang was. Nogmaals gevraagd wat jullie de avond van de ontploffing deden, herhaalt u dat jullie de goederen uitlaadden. Een derde keer gevraagd of er op de dag van de bom verder iets te doen was, verwijst u opnieuw naar de container met goederen. Geconfronteerd met het huwelijk dat u in uw eerste onderhoud vermeldde, geeft u simpelweg aan dat het huwelijk 's avonds plaatsvond (CGVS 2/08/2017, p. 9). Uw opeenvolgende verklaringen over wat zich voordeed in de avond voorafgaand aan de ontploffing van de bom doen de wenkbrauwen fronsen. Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar de bom ontplofte, ook over de uren voor de bomontploffing lijken uw verklaringen niet eenduidig.

U legt ook geen documenten voor die de medische behandeling van uw zus en uw broer in het ziekenhuis staven, hoewel u beweert dat uw broer en zus één jaar lang in het ziekenhuis verbleven. Hiernaar gevraagd geeft u vreemd genoeg aan dat ze verloren gingen in de brand die op de bomontploffing volgde (CGVS 31/05/2018, p. 21). De ziekenhuisopname van uw broer en zus vond evenwel plaats in het jaar volgend op de bomontploffing. Uw verklaring houdt dus geen steek.

Het krantenartikel dat u voorlegt ter staving van de bomontploffing in uw huis en waarvan u zegt dat het over uw broer Sahel gaat, vertelt in werkelijkheid het verhaal van een tienjarig Afghaans jongentje dat Alijan heet en verbrand raakte bij de ontploffing van een olielamp in zijn huis. Hiermee geconfronteerd blijft u volhouden dat het krantenartikel betrekking heeft op uw broer Sahel (CGVS 31/05/2018, p. 10). Dit is evenwel ontegensprekelijk niet het geval.

De foto's van uw broer Sahel, die inderdaad sterk lijkt op de jongen die Alijan genoemd wordt in het krantenartikel, vormen geen bewijs van de voorgehouden familieband die u beweert te hebben met deze jongen. Dat u aangeeft veel foto's met uw broer Sahel te hebben, waarvan u er ook twee toont tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS en later binnenbrengt op het CGVS, is evenmin een bewijs van de voorgehouden familieband. Aan privé-foto's kan immers weinig tot geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Het is daarnaast niet steeds af te leiden waar deze foto's genomen werden en wie er op de beelden staat.

Ook de petitie die u neerlegt tijdens uw tweede onderhoud is strijdig met uw verklaringen over uw broer Sahel. De petitie is gericht aan het Departement van Werk, Sociale Zaken, Martelaren en Gehandicapten van de provincie Nangarhar in Afghanistan. In de petitie staat te lezen dat uw broer, Sahel, in 1392 geraakt werd door een vijandige raket in zijn huis in het gehucht Chamtala in het district Khogyani. Deze informatie valt niet te rijmen met uw verklaringen over een bom in uw huis in Dir Colony in Pakistan. Geconfronteerd met de inhoud van de petitie zegt u dat u er geen informatie over heeft. Gevraagd of er een reden is waarom verwezen wordt naar een huis in Chamtala, zegt u enkel dat er misschien een fout gemaakt werd (CGVS 31/05/2018, p. 12). Deze verklaring weet allerminst te overtuigen. Dat deze brief tegenstrijdig is aan uw eerdere verklaringen ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

U beweert verder dat u vijf tot zes maanden na de bom ontvoerd bent door de taliban, maar kan niet hard maken waarom u denkt dat uw ontvoerders talibanleden waren (CGVS 31/05/2018, p. 19). Gevraagd hoe u weet dat uw ontvoerders taliban waren, antwoordt u slechts door te herhalen dat het taliban waren. Gevraagd hoe u dat dan weet, stelt u dat de taliban ermee dreigden u te ontvoeren als uw vader hen geen geld betaalde. Gevraagd om te vertellen over uw ontvoerders zegt u slechts dat u hen niet kende, dat ze gemaskerd waren en dat ze lang haar hadden. De ontvoering duurde ongeveer één uur, waarin de ontvoerders met geen woord repten over de taliban (CGVS 31/05/2018, p. 19). Gevraagd of het dan niet mogelijk is dat de ontvoerders geen taliban waren, zegt u dat het in uw ogen taliban zijn omdat u door de taliban werd bedreigd (CGVS 31/05/2018, p. 19).

Bovendien is het opmerkelijk dat de bomaanslag op uw huis en uw ontvoering zich afspeelden in 2014, maar dat u Pakistan pas in 2017 verliet (CGVS 31/05/2018, p. 18-19). Over de gebeurtenissen die zich afspeelden tussen de ontploffing van de bom en uw vertrek blijft u zeer vaag en beknopt. Over de telefoontjes en de brieven die uw vader in de tussentijd ontving, heeft u amper enige informatie. Gevraagd naar de gebeurtenissen na uw ontvoering en voor uw vertrek moet u toegeven niets te weten, naar eigen zeggen omdat uw vader u niets zei (CGVS 31/05/2018, p. 20). Gevraagd waarom u pas in 2017 vertrok als de problemen zich afspeelden in 2014, geeft u aan dat er toen niet veel problemen waren voor u en uw familie maar dat de problemen daarna wel steeds groter werden. U verwijst vervolgens naar geruchten dat Pakistan vluchtelingen uitwijst en dat Afghanen lastig worden gevallen door de politie, maar dat het voor uw familie evenmin mogelijk was naar Afghanistan te gaan omwille van de taliban (CGVS 31/05/2018, p. 20).

Over uw directe vluchtreden kan u slechts vertellen dat uw vader zei dat u moest vertrekken (CGVS 31/05/2018, p. 20). Gevraagd hoe het komt dat u dan alleen naar België kwam, daar uit uw verklaringen blijkt dat heel uw familie gevaar loopt, antwoordt u dat uw broers onderweg zijn. Nogmaals gevraagd waarom u alleen naar België gezonden werd, antwoordt u enkel dat uw vader u het zo zei (CGVS 31/05/2018, p. 20). Dat u zelf geen idee heeft waarom u het land moest verlaten doet sterk twijfelen aan de voorgehouden problemen met de taliban.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan uw voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Wat betreft de brief van de taliban dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken.

Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het verzendingsbewijs toont slechts aan dat u post ontvangen heeft die verzonden werd vanuit de stad Rawalpindi in Pakistan.

Uw schoolcertificaat bevestigt uw verklaringen over uw scholing in Pakistan. De taskara's van u, uw vader, uw moeder en uw twee broers en het registratieformulier van de gehandicaptenkaart van uw broer Sahel bevestigen uw identiteit en nationaliteit, waar verder niet aan getwijfeld wordt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Zangoye in het district Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad en Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad en Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en Behsud en hierbij verwijst naar uw voorgehouden problemen met de taliban dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader benaderd zou zijn door de taliban en geld moest betalen aan hen en anders zijn zonen aan de taliban moest overhandigen, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad en Behsud. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad of in het district Behsud vestigt.

U bent immers een jonge alleenstaande man, zoon van een rijke Afghaanse handelaar in Pakistan. U genoot zeven jaar scholing op de private school Islami City in de stad Pesjavar, waarna u begon te werken in de winkels van uw vader. U had de leiding over uw vaders winkel in Khaybar Bazaar en was verantwoordelijk voor de werknemers en het materiaal (CGVS 31/05/2018 p. 6-7).

Verder dient te worden gewezen op het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaart u dat u zeven ooms en één tante aan vaderskant hebt die allen in de stad Jalalabad wonen (CGVS 31/05/2018, p. 5). Een van deze ooms werkte bij uw vader in één van de winkels in Pakistan en reisde af en toe heen en weer tussen Jalalabad en Pesjavar (CGVS 31/05/2018, p. 11).

Ook beschikt u over een netwerk in het dorp Zangoye in het district Behsud. U heeft er drie ooms en één tante aan moederszijde wonen (CGVS 31/05/2018, p. 5). U vertelt dat er een goed en maandelijks contact was met uw ooms aan moederszijde (CGVS 31/05/2018, p. 11). Gevraagd om meer over hen te vertellen, zegt u dat u geen informatie heeft over hen. U weet wel dat uw ooms Faizullumar, Nokman en Hasnan heten, dat ze getrouwd zijn en eigen families hebben. Uw drie ooms aan moederszijde runnen samen een winkel in de stad Jalalabad en verhandelen er ventilatoren (CGVS 2/08/2018 p. 14). U geeft aan dat u hen eenmaal ontmoet heeft toen u naar Shega ging, maar dat u voorheen geen contact had met hen. Gewezen op uw eerdere verklaringen over de maandelijks contacten, stelt u dat jullie geen contact hadden en dat als uw moeder contact had met hen u hier niet van op de hoogte was (CGVS 2/08/2018 p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u dan weer aan dat er familiecontacten waren en u niet weet of die er nog steeds zijn (CGVS 2/08/2018 p. 14). Uw tegenstrijdige verklaringen wekken de indruk dat u het nalaat een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijk netwerk in Afghanistan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in districten als Jalalabad en Behsud aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omwille van uw problemen met de taliban en uw problemen met uw familie aan vaderszijde (CGVS 31/05/2018, p. 12 en CGVS 2/08/2018 p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Ook de problemen die u aanhaalt met uw familie aan vaderszijde weten niet te overtuigen. *Er dient immers te worden opgemerkt dat u deze familiale problemen niet aanhaalde op de DVZ wanneer u gevraagd werd wat u vreesde in geval van terugkeer naar Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook kan u amper iets kwijt over de problemen tussen uw familie enerzijds en uw familie aan vaderszijde anderzijds. U verklaart dat de familie aan vaderszijde uw familie niet leuk vinden omdat jullie geld hebben en zij jaloers zijn (CGVS 31/05/2018, p. 11). Expliciet gevraagd waarom u bang bent van uw vaderlijke ooms, stelt u dat u bang bent dat ze u zouden doden. Gevraagd om dit uit te leggen, zegt u vaagweg dat uw vader angst had van bij het begin. Gesteld dat u specifiek moet zijn in uw uitleg waarom u vreest dat uw vaderlijke ooms u zullen doden bij terugkeer naar Afghanistan, zegt u dat er een dispuut was van de tijd dat uw vader en zijn broers nog in één huis woonden in de tijd voor uw geboorte (CGVS 31/05/2018, p. 12). U legt uit dat het dispuut over geld ging. Uw vader verdiende goed terwijl zijn broers niet werkten, maar zijn broers vonden dat ze evenveel recht hadden op het geld dat uw vader verdiende (CGVS 31/05/2018, p. 13). Deze beknopte verklaringen weten niet te overtuigen. Bovendien moet gewezen worden op uw verklaringen dat één van uw ooms aan vaderszijde in de winkels van uw vader werkte in Pakistan, en dat een andere oom aan vaderszijde u hielp met uw taskara alvorens naar Europa te reizen (CGVS 31/05/2018, p. 11 en p. 12). Gevraagd waarom uw oom Sharifullah u zou helpen met uw taskara als er vijandigheid bestaat tussen hem en uw familie, antwoordt u vreemd genoeg dat jullie niet overeen komen maar hij u wel kan helpen met uw taskara (CGVS 31/05/2018, p. 12). Hieruit vloeit voort dat uw familie aan vaderszijde, ondanks de door u beweerde afgunst die bestaat tussen hen en uw familie, geen reëel gevaar vormen voor uw verblijf in Afghanistan.*

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad en Behsud over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest alsook de families van ooms en tantes langs vaderszijde die in conflict liggen met verzoekers familie omwille van een gelddispuut van jaren terug. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan, (ii) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de voorgehouden bomaanslag op verzoekers huis, (iii) het opmerkelijk is dat de bomaanslag en verzoekers ontvoering zich afspeelden in 2014 terwijl verzoeker Pakistan pas verliet in 2017, (iv) dat verzoeker met betrekking tot de directe vluchtaanleiding slechts kon aangeven dat zijn vader hem zei te vertrekken en hij zelf geen idee heeft waarom hij het land moest verlaten en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet in staat zijn de voorgaande bevindingen te wijzigen.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De bestreden beslissing stelt vooreerst vast dat: *“Voorafgaandelijk moet er worden gesteld dat uw vrees voor vervolging en uw reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit in casu Afghanistan. Wat betreft eventuele problemen die u in Pakistan, waar u heel uw leven heeft verbleven, zou hebben gekend en die op geen enkele manier in verband staan met een eventuele terugkeer naar Afghanistan, moet dan ook worden gesteld dat zij in uw hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Dit motief wordt niet weerlegd door de verzoekende partij zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

De bestreden beslissing stelt voorts vast dat verzoeker er vooreerst niet in slaagt concrete informatie te geven over de problemen die verzoekers vader en bijgevolg ook verzoeker zouden hebben gekend met de taliban. De beslissing stelt hierover vast: *“Gevraagd wanneer de eerste brief naar P. M. gezonden werd, stelt u het niet te weten omdat uw vader u niets vertelde. Nadat de bom afging in uw huis, zou uw vader wel alles verteld hebben (CGVS 31/05/2018, p. 19). Dat u desondanks niet eens kan aangeven wanneer die brief ontvangen werd, die het begin betekende van alle problemen met de taliban, is opmerkelijk. Ook de hoeveelheid geld die uw vader en de andere vier handelaren betaalden aan de taliban na het ontvangen van de eerste brief is u onbekend (CGVS 31/05/2018, p. 20). Dit laatste is vooral opmerkelijk gezien u een talibanbrief voorlegt, die weliswaar niet genummerd noch gedateerd is, maar wel de som vermeldt die de taliban van uw vader en de andere handelaren zouden hebben geëist. Dat u een brief voorlegt, die u klaarblijkelijk niet eens zelf bekeken heeft, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging.”*

Verzoeker beperkt zijn verweer tot het stellen dat zijn vader de kinderen niet belastte met zijn problemen, dat hij in een privéschool les volgde en amper Arabisch kon lezen zodat hij niet in staat was kennis te nemen van de inhoud van de handgeschreven dreigbrief die hij aan de *protection officer* bezorgde en hij meent dan ook dat deze gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming niet aantast.

Van verzoeker die om internationale bescherming verzoekt mag verwacht worden dat hij op gedetailleerde wijze kan toelichten om welke reden hij het land heeft moeten verlaten. Dat verzoeker niet kan verduidelijken wanneer de brief van de taliban - die het begin van alle problemen inluidde - ontvangen werd, noch wat de inhoud ervan inhield is niet ernstig. Dat verzoeker in gebreke blijft de nodige informatie bij zijn vader op te vragen, minstens een persoon te contacteren die de Arabische taal machtig is om op die wijze kennis te nemen van de inhoud van de dreigbrief hypothekeert de ernst en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Met betrekking tot de bomaanslag oordeelt de commissaris-generaal als volgt: *“Uw verklaringen over waar de bom ontplofte zijn immers tegenstrijdig.”*

Zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat er een bom ontplofte in uw huis in Dir Colony nadat u en uw familie terugkwamen van een trouwfeest. Het gebeurde rond één uur 's nachts. De bom werd geplaatst in de kamer van de vrouwen (CGVS 31/05/2018, p. 18).

In het tweede onderhoud legt u eerst uit dat uw vader een huis en een fabriek bezat in Dir Colony, en dat deze twee straten van elkaar verwijderd lagen (CGVS 2/08/2018, p. 8). Het huis in Dir Colony werd verkocht in 2016, een tweetal jaar na de bomaanslag (CGVS 2/08/2018, p. 8). Gevraagd of u en uw familie steeds in het huis woonden voor het verkocht werd, antwoordt u instemmend. Gevraagd of de bom dan het huis of de fabriek raakte, geeft u aan dat de ontploffing in de fabriek plaatsvond (CGVS 2/08/2018 p. 8). Opmerkelijk, gezien u in het eerste onderhoud duidelijk aangaf dat het in uw huis gebeurde, in de kamer van de vrouwen (CVS 31/05/2018, p. 18). Vervolgens wordt u gevraagd uit te leggen hoe het komt dat u en uw familie die avond in de fabriek waren en niet in jullie huis. U verklaart dat er een bestelling van materialen was binnengekomen en dat deze moest worden uitgeladen. U en uw broers werkten aan de bestelling en gingen later slapen. Die nacht ging de bom af. Gevraagd wat er de avond voor het uitladen gebeurde en of er toen iets te doen was, antwoordt u naast de kwestie dat u er 15 dagen lang was. Nogmaals gevraagd wat jullie de avond van de ontploffing deden, herhaalt u dat jullie de goederen uitlaadden. Een derde keer gevraagd of er op de dag van de bom verder iets te doen was, verwijst u opnieuw naar de container met goederen. Geconfronteerd met het huwelijk dat u in uw eerste onderhoud vermeldde, geeft u simpelweg aan dat het huwelijk 's avonds plaatsvond (CGVS 2/08/2017, p. 9). Uw opeenvolgende verklaringen over wat zich voordeed in de avond voorafgaand aan de ontploffing van de bom doen de wenkbrauwen fronsen. Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar de bom ontplofte, ook over de uren voor de bomontploffing lijken uw verklaringen niet eenduidig."

Dat verzoeker nu eens de ontploffing van de bom situeert in de het huis in Dir Colony om tijdens een tweede persoonlijk onderhoud deze eerder te laten plaatsgrijpen in de fabriek is niet ernstig. Een bomaanslag is immers een dermate ingrijpend feit dat tegenstrijdigheden over de locatie ervan de geloofwaardigheid volledig aantasten. Verzoekers verweer dat hij meerdere eigendommen had, een fabriekspand met daaraan gekoppeld een woongelegenheden waar hij zelf woonde en zijn vader ook nog eigenaar was van een verdiep in een ander huis in een andere wijk is een *post factum* verklaring die duidelijk tot stand gekomen is na confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat hij (samen met zijn familie) steeds leefde in het huis in Dir Colony doch dat de bom in de fabriek ontplofte waar hij zich die avond bevond omdat er goederen moesten worden uitgeladen (notities persoonlijk onderhoud, 2 augustus 2018, 9).

Dat verzoeker bovendien na de bomaanslag en de ontvoering die beide plaatsvonden in 2014 nog drie jaar wachtte alvorens het land te verlaten in 2017 en hij niet weet of er in die periode voor zijn vertrek nog iets gebeurde in samenhang met de vaststelling dat verzoeker verklaart het land te hebben verlaten omdat zijn vader het hem zo zei en hij zelf geen idee heeft waarom hij is moeten vertrekken verhindert verder nog enig geloof te hechten aan verzoekers bewering een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te hebben of een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn herkomstland.

Gelet op wat vooraf gaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan zich derhalve niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst te worden vastgesteld dat gezien verzoekers verklaringen aangaande zijn Afghaanse nationaliteit, de veiligheidssituatie in de regio van herkomst in Afghanistan dient beoordeeld te worden.

De bestreden beslissing stelt hierover als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Zangoye in het district Behsud te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad en Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Jalalabad en Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en Behsud en hierbij verwijst naar uw voorgehouden problemen met de taliban dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader benaderd zou zijn door de taliban en geld moest betalen aan hen en anders zijn zonen aan de taliban moest overhandigen, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad en Behsud. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad of in het district Behsud vestigt.

U bent immers een jonge alleenstaande man, zoon van een rijke Afghaanse handelaar in Pakistan. U genoot zeven jaar scholing op de private school Islami City in de stad Pesjavar, waarna u begon te werken in de winkels van uw vader. U had de leiding over uw vaders winkel in Khaybar Bazaar en was verantwoordelijk voor de werknemers en het materiaal (CGVS 31/05/2018 p. 6-7).

Verder dient te worden gewezen op het bestaan van een familiaal netwerk in Afghanistan. Zo verklaart u dat u zeven ooms en één tante aan vaderskant hebt die allen in de stad Jalalabad wonen (CGVS 31/05/2018, p. 5). Een van deze ooms werkte bij uw vader in één van de winkels in Pakistan en reisde af en toe heen en weer tussen Jalalabad en Pesjavar (CGVS 31/05/2018, p. 11).

Ook beschikt u over een netwerk in het dorp Zangoye in het district Behsud. U heeft er drie ooms en één tante aan moederszijde wonen (CGVS 31/05/2018, p. 5). U vertelt dat er een goed en maandelijks contact was met uw ooms aan moederszijde (CGVS 31/05/2018, p. 11). Gevraagd om meer over hen te vertellen, zegt u dat u geen informatie heeft over hen. U weet wel dat uw ooms Faizullumar, Nokman en Hasnan heten, dat ze getrouwd zijn en eigen families hebben. Uw drie ooms aan moederszijde runnen samen een winkel in de stad Jalalabad en verhandelen er ventilatoren (CGVS 2/08/2018 p. 14). U geeft aan dat u hen eenmaal ontmoet heeft toen u naar Shega ging, maar dat u voorheen geen contact had met hen. Gewezen op uw eerdere verklaringen over de maandelijks contacten, stelt u dat jullie geen contact hadden en dat als uw moeder contact had met hen u hier niet van op de hoogte was (CGVS 2/08/2018 p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u dan weer aan dat er familiecontacten waren en u niet weet of die er nog steeds zijn (CGVS 2/08/2018 p. 14). Uw tegenstrijdige verklaringen wekken de indruk dat u het nalaat een duidelijk zicht te bieden op uw werkelijk netwerk in Afghanistan.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in districten als Jalalabad en Behsud aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omwille van uw problemen met de taliban en uw problemen met uw familie aan vaderszijde (CGVS 31/05/2018, p. 12 en CGVS 2/08/2018 p. 15).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Ook de problemen die u aanhaalt met uw familie aan vaderszijde weten niet te overtuigen.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u deze familiale problemen niet aanhaalde op de DVZ wanneer u gevraagd werd wat u vreesde in geval van terugkeer naar Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook kan u amper iets kwijt over de problemen tussen uw familie enerzijds en uw familie aan vaderszijde anderzijds. U verklaart dat de familie aan vaderszijde uw familie niet leuk vinden omdat jullie geld hebben en zij jaloers zijn (CGVS 31/05/2018, p. 11). Expliciet gevraagd waarom u bang bent van uw vaderlijke ooms, stelt u dat u bang bent dat ze u zouden doden. Gevraagd om dit uit te leggen, zegt u vaagweg dat uw vader angst had van bij het begin. Gesteld dat u specifiek moet zijn in uw uitleg waarom u vreest dat uw vaderlijke ooms u zullen doden bij terugkeer naar Afghanistan, zegt u dat er een dispuut was van de tijd dat uw vader en zijn broers nog in één huis woonden in de tijd voor uw geboorte (CGVS 31/05/2018, p. 12). U legt uit dat het dispuut over geld ging. Uw vader verdiende goed terwijl zijn broers niet werkten, maar zijn broers vonden dat ze evenveel recht hadden op het geld dat uw vader verdiende (CGVS 31/05/2018, p. 13). Deze beknopte verklaringen weten niet te overtuigen. Bovendien moet gewezen worden op uw verklaringen dat één van uw ooms aan vaderszijde in de winkels van uw vader werkte in Pakistan, en dat een andere oom aan vaderszijde u hielp met uw taskara alvorens naar Europa te reizen (CGVS 31/05/2018, p. 11 en p. 12). Gevraagd waarom uw oom Sharifullah u zou helpen met uw taskara als er vijandigheid bestaat tussen hem en uw familie, antwoordt u vreemd genoeg dat jullie niet overeen komen maar hij u wel kan helpen met uw taskara (CGVS 31/05/2018, p. 12). Hieruit vloeit voort dat uw familie aan vaderszijde, ondanks de door u beweerde afgunst die bestaat tussen hen en uw familie, geen reëel gevaar vormen voor uw verblijf in Afghanistan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad en Behsud over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Waar verzoeker aanhaalt dat hij geboren en getogen is in Pakistan, hij behoudens zijn nationaliteit geen enkele link heeft met Afghanistan, hij geen contact heeft met de familieleden die er wonen, hij bij niemand terecht kan en vreest niet te kunnen instaan voor zijn eigen onderhoud gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing die uitgebreid ingaan op het netwerk van meerdere ooms en tantes zowel langs vaders als langs moeders kant waarop verzoeker kan bogen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De analyse van de veiligheidssituatie van de commissaris-generaal over verzoekers vestigingsalternatief in de districten Jalalabad en Behsud wordt niet weerlegd door verzoeker zodat ook deze overeind blijft en door de Raad wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER